

HARLEQUIN®

Kingitused

010
NOVEMBER

EKSTRA

HELEN BROOKS
**ARMASTUS
LUMEVANGIS**

Helen Brooks
SNOWBOUND SEDUCTION
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Helen Brooks
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E11233211
ISBN 978-9949-25-144-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Kas jõulueelne aeg peab tõesti olema selline? Vihmane, vinge tuulega ja kõigil ees nägu, justkui tahaks kedagi mõrvata. Lapsed kogu maailmas avavad adventikalendri esimest aknakest ja vähemalt neil peaks olema soe ootus-ärevalt õdus tunne isegi siis, kui pole lund.

Rachel Ellington saatis pilguga süngeilmelist ema, kes talutas kaht kisendavat põngerjat, kolmas kärus, keda Rachel oli küünarnukiga kogemata ilmselt valusasti tõuganud. Müksata saanud ema polnud ainuke, kel nägu kui äikesepilv. Kõnniteel tunglesid hoolimatult tusased koolilapsed, seljas rasked ranitsad; linnatransporti ootavad mõlemast soost reisijad, vihmavarjud möödivate autode pritsmete kaitseks kilbiks; rühm lõputuna näivas bussisabas tõuklevaid tudengeid, kelle rüselus oleks äärepealt kähmluseks kujunenud.

Rachel heitis pilgu vaateaknasse, kus seisis tohtu suur jõuluvana, kõrval kott kirevate kingipakkidega, ja vahtis talle kuidagi võikalt irvitades otsa. See oli seisnud seal juba oktoobrikuust saadik koos kõige juurdekuuluvaga, nagu tuled, kuljused ja jõulupuu.

Muidugi oli see alles pool häda. Jõulureklaamid ning igat sorti kaubandus oli juba aegsasti hoo sisse saanud, nii et detsembri alguseks oldi sellega juba harjunud. Rachel muigas endamisi, taibates, et mõtleb nagu ema.

Aga see on ju *tõsi*, leidis ta, püüdes ignoreerida mööda kaela alla nirisevaid jääkülmi vihmapiisku. Ta oli unustanud hommikul vihmavarju koju – järjekordselt!

Sarah ei pooldanud äärmust nagu ema neil päevil, mil kuusk toodi ja ehti alles tund aega enne jõuluõhtut ning selle all oli igale lapsele sokk, milles olid apelsin, õun, läikiv münt ja ainult üks kingitus, kuid peab ütleva, et nendes vanades aegades, kui oli ennekuulmatu, et praegused „kohustuslikud” mänguasjad maksavad hingehinda, oli midagi. Ja kui mees ütles: „Ma armastan sind”, ei olnud see lihtsalt mee moka peale määrimine, et sind oma voodisse saada.

Tabades ennast seesuguselt mõttelt, jäi Rachel äkitselt seisma kui post ning tekitas sellega hetkelise kaose, kui inimesed talle tagant otsa ja üksteise vastu pörkasid.

Kust see väike künismikilluke oli välja karanud, küsis Rachel endalt, vabandas siis ette ja taha ning hakkas uuesti liikuma. Ta on Gilesist üle saanud, juba mitu kuud. Pärast esimest piinarikast ja laastavat nädalat suvel, kui talle tundus, et terve ilm teab, kuidas ta oli lasknud ennast lollitada mehel, kellega oli lootnud jagada oma ülejäänud elu, oli ta lõpuks tõdenud, et Giles haavas rohkem ta eneseuhkust kui südant. Mis oli põhjustanud veel mõned unetud ööd. Kuidas ta võis olla nii meeletult armunud, et võttis vastu Gilesi abieluettepaneku, ja olla rõõmus, kui mees ta kohe maha jättis? See oli positiivselt hirmutav, kui järele mõelda.

Mitte et see oleks olnud nii väga kohe, parandas Rachel vaikselt. Enne, kui lugu ilmsiks tuli, oli ta veetnud mitu põrgulikku nädalat, nutnud ennast õhtuti magama ja kaotanud kaalus peaaegu seitse kilo, nii et ta nägi välja nagu kondine hulkuv kass. Leides ennast juba liiga kõhna olevat, kannustas ta ennast taas sööma hakkama ning pugima karpide kaupa šokolaadieklaäre ja muud kaloririkast toitu, kuni endised kurvid olid taastunud. Ta korterikaaslased Jennie ja Susan olid kadedusest lõhkemas, mis oli kaugelt meeldivam kui nende viimaste nädalate haletsemine.

Kui Rachel pööras peatänavalt kõrvaltänavate labürinti, mis viisid lõpuks Kensingtoni, kus ta elas, löid äkilise tuuleil ja äge vihm ta peaaegu jalust maha. Tavaliselt meeldis Sarah'le veerandtunnine jalutuskäik töölt koju, kuid täna oli see raske katsumus. Ta oleks pidanud sõitma metrooga, kuid allmaaraudtee oli olnud talle ka paremate ilmadega vastumeelne ning sõit tipptunnil vihmasel detsembripäeval niisketest auravatest kehadest ja ohtlikest vihmavarjudest pungil vagunis *ei* olnud kindlasti parim aeg.

Selleks ajaks, kui ta jõudis esimesel korrusel asuvasse korterisse, mida oli jaganud kahe parima sõbrannaga juba viis aastat pärast ülikooli lõpetamist, oli ta üleni märg. Juuksed kleepusid peanaha külge, ripsmetušš voolas niredena mööda külmi põski alla ning ta oli üdini läbi külmunud. Ta suurim soov oli lamada tunnike kuumas vannis, veiniklaas kõrval ja hea raamat käes, ning

kuna ta oli alati tükk aega enne Jenniet ja Susanit kodus, ei näinud ta põhjust, miks ta ei võiks seda teha.

Ta astus väikesesse esikusse ja seisis hetke, silmad suletud. Tal oli olnud niru päev. Lõpetanud edukalt ülikoolis äri ja turunduse eriala, oli ta nüüd ühe kiirtoiduketi müügijuhi asetäitja. Palk oli suurepärane ning ta oli hinnatud, kuna oskas aimata klientide vajadusi, tal oli väga hea ärivaist ning loomupärane organiseerimis- ja planeerimisoskus. Kahjuks olid Racheli alluvad viimase müügikampaania untsu keeranud, ja see, et kataloog oli täis poolvalesid ja suisa valesid, oli otsene kivi ta kapsa-aeda.

Ta võttis seljast märja mantli ja lükkas kingad jalast, silme ees ikka veel alandavalt elav pilt müügijuht Jeffi näost, kui ta oli Racheli õhtupoolikul välja kutsunud. Jeff oli oma osa peadirektorilt juba kätte saanud ega tahtnud kuulda ühtegi sõna, mis Rachelil oli enese va-banduseks öelda.

Rachel oli sukeldunud ärimaailma teadmisega, et teda edutatakse kiiresti, kuid valitud elukutse polnud nõrga südamega inimeste jaoks: sellega kaasnesid alaline surve ja kindlusetustunne. Ta pidi määratama Jeffi kohale, kui too viiakse aasta alguses üle firma põhjajahu direktoriks, aga nüüd pärast juhtunut muutus see kõik küsitavaks.

Rachel kortsutas vihaselt kulmu. On mis on, aga ta ei tohi vaadata lõppevale aastale kurva pilguga, kuigi tänavused jõulud on kindlasti paras proovikivi. Ta oli

kohtunud Gilesiga firma klientide jaoks korraldatud jõulupeol ja nad olid määranud juba samaks õhtuks kohtumise. Saabuvad jõulud äratavad soovimatuid mälestusi.

„Terekest, pererahvas!”

Sügav mehehäääl pani Racheli närviliselt võopatama ja tahtmatult õhku ahmina. Ta tõstis pilgu ja nägi elutoa ukSELÄVEL pikka kasvu tumedat võõrast meest. Ta süda peksis nii raevukalt, et ta surus käe rinnale ja hüüatas: „Kes te olete ja mida siin minu korteris teete?” Ta mõtted töötasid palavikuliselt. Kas käeulatuses on midagi, millega saaks ennast kaitsta? Ainult käekott, ja kui väga see väike Jennie ja Susani eelmiseks sünnipäevaks kingitud punane kotike talle ka meeldis, polnud sellest mingit abi murdvargaga võitlemisel.

Vii mastel kuudel oli olnud siin kandis mitmeid sissemurdmisi ja alati sel ajal, kui omanikud olid tööl. Alles eelmisel nädalal oli leidnud üks elanik koju tulles eest segi pööratud ja laastatud korteri.

„Kuulge, kõik on korras,” lausus mees venitades. „Paanikaks pole põhjust.”

Kui mees astus sammu Racheli poole, kompas Rachel kotis olevat parfüümpudelit. „See on pipragaas, ja kui te astute kas või ühe sammu lähemale, pritsin ma seda teile näkku,” ähvardas ta julgemalt, kui ennast tundis. Tegelikult oli ta surmani hirmunud. Mees oli nii suur ja õlakas. Sarah polnud süüdanud esikusse sisenedes tuld ja ilmselt oli mees pannud elutoas lambi põlema, sest

läbi poolavatud ukse paistis veidi valgust, nii et mees ise jäi varju. Nii või teisiti polnud Sarah'l mingit lootust.

„Lubage anda endale pisut nõu,“ ütles mees leebelt. „Kui te kavatsete kasutada midagi seesugust nagu pi-sargaas, ärge hoiatage ette. Oluline on just üllatusmoment.“

Mees oli nüüd nii lähedal, et Rachel nägi ta nägu ja sai juba teise šoki sel õhtul. Kui see mees on murdvaras, siis seesugune, kelle eest võiks surra. Seda, et mees on pikk ja tumedavereline, Sarah juba teadis, aga nüüd suurendas nägu ta meeldivust kümme korda. Tal olid tumedad juuksed, sirge nina, kaunijooneline sensuaalne suu ja need silmad... Tihedate ripsmetega ümbritsetud kuldpruunide silmade pilk oli lausa hüpnootiline. Rachel kogus ennast ja lausus jäiselt: „Kuulge, teie...“

„Mu nimi on Zac Lawson.“ Ta ütles seda, otseku selgitaks see kõike, ja kui Rachel oli endiselt pinges ning ootel, lisas ta: „Jennie nõbu. Ta helistas teile ja Susanile, et selgitada.“

„Selgitada?“ kordas Rachel natuke äraolevalt. Mehe pruunid silmad olid imetlustäratavad. *Liiga* imetlustäratavad, tunnistas Rachel endale pahaendeliselt. Kes iganes see mees on, on ta ligitõmbav. Nagu Giles. Ja nagu Gilesi puhul, tunnetas ta, et see mees kasutab oma eelseid ilma mingi süümepiinata. Igas olukorras.

„Kas te olete oma mobiili hiljuti vaadanud?“ küsis Zac kannatlikult.

Natuke liiga kannatlikult, mõtles Rachel kriitiliselt. Ta hääle sametises sügavuses oli midagi enamat kui kannatlikkus. Ja muidugi oli täna see päev, mil Rachel oli lülitanud mobiili Jeffi kabinetti peapesu saama minnes välja ja unustanud selle pärast sisse lülitada.

Ta ütles puiselt: „Mul oli väga palju tegemist.”

Zac noogutas. Heatahtlik liigutus ja üsna ükskõikne nägu, miks see siis Rachelile solvav tundus? Võib-olla tähendas see kohmetust?

„Ma olen Jennie nõbu,” kordas Zac endiselt kannatlikul toonil. „Kui ma laps olin, elasid meie pered samal tänaval ja me käisime tihedalt läbi, kuni mu vanemad kolisid Kanadasse, kui ma olin kuueteistkümneaastane ja Jennie üheteistkümnene. Ma sõitsin siia töö asjus kolmeks nädalaks, ja kui helistasin Jenniele, et talle tere öelda, soovis ta, et me kõik sööksime täna koos õhtust.”

See seletas Zaci nurruvat seksikat häält. Rachel ei osanud tuvastada aktsenti, see oli selleks liiga kerge, kuid lisas mehele kõvasti võlu. Mitte et ma oleksin temast sisse võetud, kinnitas Sarah enesele kähku. Tal oli kõri ülbetest nägusatest hurmuritest ja Jennie nõbu paistis olevat just selline.

„Ma käisin Jennie töö juurest läbi ja sain võtme – ta kinnitas, et korter on lennust toibumiseks parem kui hotell,” jätkas Zac aeglaselt. „Küllap ma magasin soovitud nagu nott.”

Rachel manas näole puise naeratus. „Väga hea.” Siis meenusid talle kombes ja ta küsis tuld põlema pannes: „Kas ma pakun teile midagi joodavat?”

Seejuures märkas ta Jennie nõo juures mitmeid asju. Korraliku valguse käes oli ta veel hukutavamalt võluvam. Tumedates juustes oli kõrvade juures pisut halli, kuid see ainult suurendas mehelikku ligitõmbavust, ja heledas valguses oli ta kuldne pilk tõesti tummaks tegev. Rachel polnud seesuguseid silmi eales näinud. Pealegi jälgisid need teda lõbusa pilguga. Kõigele lisaks kõneles ta riietus – rääkimata kuldsest Rolexist päevitunud randmel – selget keelt jõukusest ja maitsest, ning lõpuks ja kõige tähtsam oli see, et ta ise nägi välja nagu väljaväänatud kass.

Ignoreerides jalgade juurde kogunenud veeloiku, võttis Sarah kokku kogu oma tahtejõu ja säilitas naeratus. „Klaasike valget veini?” küsis ta. „Meil peaks olema kuskil ka pudel brändit. Või eelistate kohvi või teed?” jätkas ta võluvalt, mille rikkusid külmavärinad ja kolm järjestikust aevastust.

Zaci hääletoonis oli hellust, mida kuuleb väikeste lastega rääkimisel. „Ehk vahetaksite need märjad riided kuivade vastu ja mina keedan sel ajal meile *mõlemale* kohvi? Mulle tundub, et te vajate seda praegu rohkem kui mina.”

Rachel ei saanud seda kuidagi eitada, sest ta hambad plagisesid piisavalt kõvasti, et surnu üles äratada. Pealegi oli ta suurim soov põgeneda nende lummapate silmade

eest ja teha ennast vähegi esinduslikumaks. Ta polnud tahtnud kunagi võistelda tumedasilmse Jennie meela ilu või blondi Susani delikaatse võluga. Ta enda pruunides juustes ja sinistes silmades ei olnud ta enda arvates midagi võluvast, pigem tuletasid need meelde uppunud rotti.

Rachel kogus kokku viimased vääriskuseräbalad ja noogutas kergelt. Zac polnud öelnud ega teinud midagi valesti ja Rachel ei teadnud, miks tundus Jennie nõbu talle äkitselt vastumeelne, aga nii see oli. Kuid ta oli ikkagi külaline ja Sarah teadis, kuidas on viisakas käituda. „Täna. Kohv ja suhkur on kapis, teises kapis on puuviljakoogikarp. Taldrikud ja tassid on...”

„Küll ma leian. Miks te ei lähe kuuma vanni?”

Rachelit katkestades oli mehe hääles rahustav noot, ning Rachelil oli tahtmine talle virutada. Taibates, et tunded hakkavad üle keema, leidis naine, et ainus võimalus on eemalduda. „Mul ei lähe kaua,” suutis ta vannitoa poole minnes öelda. „Palun tundke ennast nagu kodus.” Justkui Zac poleks seda juba teinud.

Rachel käis kuuma vanni asemel duši all, pani märjad riided pesukorvi, võttis uksevarnast hommikumantli, tõmbas selle selga ja paterdas kuivatama juukseid magamistuppa, mis oli Jenniega ühine. Sisse kolides olid nad otsustanud, et Susan saab oma käsutusse teise väikese magamistoa, kuna ta norskab – ja valjusti.